

Sk 10

Děti, víte, co jsou to předsudky? Předsudky jsou odmítavé názory a postoje k určité skupině lidí. Tyto postoje jsou založeny na zjednodušených a často zkreslených představách a domněnkách o těchto lidech. Když mám vůči někomu předsudky, tak to znamená, že mám problém ho přijmout, mluvit s ním, hrát si s ním. Mám z něho neoprávněný strach. Dnešní příběh je také o překonání předsudků. Tak dávejte pozor, já se vás nakonec zeptám, kdo měl v dnešním příběhu předsudky a vůči komu je měl.

Je to příběh o apoštolu Petrovi, ale taky o jednom pozoruhodném člověku, který se jmenoval Kornélius. Apoštol Petr měl spoustu práce, vždyť dostal od Boha veliký úkol. Měl lidem vyprávět o tom, co pro ně udělal Pán Ježíš. Měl zvěstovat o tom, jak se Ježíš narodil a co všechno vykonal. Jak lidem pomáhal. Mnohé z toho Petr s Ježíšem osobně prožil. Byl to očitý svědek. Na vlastní oči viděl události, které Ježíš vykonal.

Petr měl také svědčit o tom, jak Ježíš zemřel a jak byl vzkříšen. Tuto velikou událost si Petr nemohl nechat jen sám pro sebe. Vyprávěl o ní v různých městech. Teď byl právě ve městě jménem Joppe, na návštěvě u Šimona koželuha. Jenže jednu věc Petr ještě nevěděl, myslel si, že dobrá zpráva o Ježíšovi je určená jenom Židům, jenom těm lidem, kteří patřili k jeho vlastnímu národu.

V jiném městě, asi 50 kilometrů vzdáleném, žil muž, který se jmenoval Kornélius. Byl to římský voják, důstojník, člověk vysoce postavený v armádě. Znal Pána Boha, věřil v něj, i když se nenarodil jako Žid a nepatřil k židovskému národu. Byl to Říman. Kornélius se snažil žít nejlíp, jak uměl. Byl velmi štědrý vůči židovskému národu a taky se k Pánu Bohu modlil. A jednou, když se Kornélius modlil, stala se mu zvláštní věc.

Zjevil se mu anděl a zavolal na něj: „Kornélie!“ Kornélius se vylekal, ale odpověděl: „Co si přeješ, Pane.“ Anděl mu řekl: „Kornélie, Bůh na tebe myslí. Vyšli posly do Joppe a přiveď sem Petra, který je teď v Joppe, v domě Šimona koželuha!“ Kornélius netušil, co to má znamenat, Petra neznal. Věděl ale, že je to něco moc důležitého, a tak hned vyslal posly, aby Petra našli a přivedli. Cesta jim trvala dva dny. A protože se Kornélius na návštěvu těšil a věděl, že se stane něco velmi důležitého, svolal i všechnu svoji rodinu a přátele, aby i oni byli u toho, až k nim Petr dorazí.

Mezitím Petr nic netušil a už vůbec by ho nenapadlo vydat se do pohanského města Cesareje, ve kterém byl Kornélius. Petr je přece správný Žid, tak co by v takovém pohanském městě mohl pohledávat. Kolem poledne je čas nejen na oběd, ale i na pravidelnou modlitbu. Hladový Petr se modlil na střeše domu, kde byl právě na návštěvě. Střecha domů byla tehdy plochá a využívala se třeba právě jako klidné místo k modlitbě.

A v tom měl Petr zvláštní vidění. Uviděl velikou plachtu, která se snášela z nebe na zem, a na té plachtě bylo mnoho zvířat (dát dětem obrázek plachty se zvířaty). Ale jakých zvířat? Spousta různých druhů a také ty, které byly Židům zakázané jíst. A k tomu všemu zazněl z nebe hlas: „Vstaň, Petře, zabíjej a jez!“ To znamená, že si z těch zvířat měl Petr udělat jídlo?

Židé směli jíst maso jen některých zvířat. Ale většina zvířat byla považována za nečistá – to neznamenal, že by byla špinavá, ale že se prostě nemají jít. Kdo by jedl maso těchto zvířat, nesměl by se účastnit bohoslužeb, ani kdyby se pak pořádně umyl. Židé také nesměli s pohany jíst u jednoho stolu, dokonce nesměli ani vcházet do jejich domů.

Proto se Petr bránil: „Pane Bože, já nikdy nebudu něco takového jíst. Tak moc se celý život snažím, abych dělal jen to nejlepší. Nic z toho, co tady vidím, jsem nikdy nejedl, a to je přece dobře, ne?“ Můžeme si to představit, jako když pejsek s kočičkou vařili dort (ukázat obrázek). Dali tam všechno možné. Každý to, co měl rád. A byly to samé dobré věci, ale když se smíchalo všechno dohromady, tak už to dobré nebylo. Zlého psa, který jim to pak snědl, z toho velmi bolelo břicho.

A Petr taky viděl v plachtě všechna zvířata dohromady. Ty, která jako Židé směli jíst, ale i ta, která jíst nesměli. A když byla všechna smíchaná dohromady, tak si Petr myslel, že z toho nesmí jít nic. Jenže to zjevení se třikrát opakovalo. Petr to nevydržel a říká: „Co to po mně, Pane Bože, vlastně chceš? Ty mě zkoušíš, že? Ale já to zvládnou, i když mám děsný hlad. Nic z toho jíst nebudu.“ Ale při třetím opakování té výzvy, aby jedl, si asi Petr řekl: „Pane, já už tomu vážně nerozumím. Co mám teda dělat, aby to bylo správně?“ Hlas z nebe mu ještě řekl: „Co Bůh prohlásil za čisté, ty nepokládej za nečisté! Petře, neváhej a jdi!“

A právě v tu chvíli někdo přišel do domu, na jehož střeše byl Petr. Návštěva, a přímo pro Petra. Poslové od Kornélia. Řekli Petrovi, kdo je posílá a co chtějí. A v tom to Petrovi došlo: „To je ono! Bůh mi jasně říká, že nemám odmítat ty lidi, se kterými se my Židé nestýkáme! V plachtě byla všechna zvířata spolu a Bůh si přeje, abychom i jako různí lidé byli také všichni spolu. Bůh mezi lidmi nedělá žádné hranice. Nepovažuje nikoho z lidí za nečistého. Tak bych ty hranice neměl dělat ani já.“ Jíst všechny druhy zvířat znamenalo přijímat všechny lidi bez rozdílu.

Petr tedy posly hned přijal a pohostil je a druhý den se s nimi vydal na cestu za Kornéliem. Všichni na ně už nedočkavě čekali. Kornélius měl velikou radost, když Petra uviděl, přivítal ho a dokonce před ním poklekl na kolena. Jen si to představte, generál a klečí před obyčejným rybářem. Petr se až styděl a řekl: „Vstaň, já jsem přece člověk jako ty.“ Už to věděl, že před Bohem jsou lidé na stejné rovině.

A pak všichni dychtivě poslouchali, co jim Petr říkal. Petr byl užaslý i ohromený zároveň. Jak jenom mohl být tak zabeďněný a myslet si, že evangelium, ta dobrá zpráva o tom, co Ježíš všechno pro ostatní lidi udělal, že patří jenom jeho národu. Už mu došlo, že Bůh nikomu nenadržuje a vůči nikomu nemá předsudky. A tak všechno řekl, pěkně od začátku, jak to s Ježíšem začalo, i jak to skončilo a jak jej potkali už jako vzkříšeného. A jak jim přislíbil svého Ducha, který je už nikdy neopustí. A právě tenhle Duch, Duch Svatý najednou naplnil celý dům a všechny lidi v něm.

V tu chvíli Petr poznal, že už nic nebrání tomu, aby i tito pohané byli pokřtěni. A tak je všechny pokřtil. Ještě několik dní zůstal Petr na návštěvě u Kornelia a vyprávěl tam o dalších Ježíšových činech a o jeho učení. Nakonec všichni chválili Boha za to, že nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo v něho věří a dělá správné věci. A díky tomu jsme se mohli stát křesťany i my.

Tak, slíbená otázka na závěr: Kdo v tomto příběhu překonal svoje předsudky a vůči komu je měl?